

Pohléd

do

Foto: archiv Davida Gaydecky

Zakulisí

Budeme za exoty, ale svět si nás zamiluje

David Gaydečka kromě jiných koncertů už sedmnáct let pořádá United Islands of Prague a od roku 2016 i festival Metronome. Ten letos kvůli virové pandemii posunul termín na září. Zkušený promotér však nevidí situaci úplně tragicky. „Za největší krize se ve 30. letech rozjely hlavně koncerty a večírky,“ připomíná.

TEXT: VÁCLAV HNÁTEK

Máte představu, jak se několikaměsíční odstávka kulturního provozu podepíše na tuzemské hudební scéně?

Pozitivní změna bude spočívat v tom, že přijdou nové formáty. Umím si představit, že krajané v Americe si třeba začnou objednávat koncerty českých kapel a budou si je promítat v kině. Najednou se toho nebudeme bát, protože už to začínáme mít ozkoušené. Ti, kteří budou kreativní, si najdou nové způsoby.

Jenže každý si nějak plánuje život, má složky, a možná se kvůli nim mnoho lidí zadluží. Možná se někdo na muziku vykašle a půjde dělat jinou práci. Někdo bude třeba víc dřít. To, co teď řeknu, je spíš věštění z křišťálové koule. První vlna bude euforická, všichni se po uvolnění budou chtít všeho účastnit. To vyvolá naději, že se vše vrátilo do starých kolejí. Ale potom si to lidi spočítají, klesne poptávka, konkurence bude velká a v úplně nejhorším scénáři může nastat něco, co bylo v 90. letech, kdy si někteří umělci řekli, že už nemá smysl pokračovat, protože publikum je neuziví. Tehdy jsme utahovali opasky. Ale doufám, že se lidi pořád budou chtít setkávat a sdílet zážitky. Jeden kolega ostatně rád připomíná, že za největší krize se ve 30. letech rozjely hlavně koncerty a večírky. Akorát na konci těch „nových 30. let“ z historické zkušenosti bývá lepší zmizet na jiný kontinent.

Co vás vlastně přivedlo k tomu, stát se hudebním promotérem?

Otec mě v roce 1988 vzal na Rockfest do tehdejšího Paláce kultury, takže jsem ve dvanácti letech zažil svůj první rokenrol.

V roce 1990 mě vzal do Sportovní haly na Ten Years After. Později jsem hrál v gymnaziální kapele a v jeden moment se ukázalo, že se o ni někdo musí starat. Přihlásil jsem se, že ty termíny budu řešit, a to už potom přirozeně navazovalo jedno za druhým. Z kapely mě vyhodili, protože jsem nechodil na zkoušky, ale organizoval koncerty. A jak se říká, že zaměstnanec památkového úřadu je neúspěšný architekt, tak lze taky říct, že promotér je neúspěšný hudebník.

Nicméně to dokazuje, že každý, kdo se kolem muziky točí – novináře většinou nevyjímaje –, se v tom aspoň kdysi pohyboval i aktivně.

To jo. Kdysi jsme hráli i na zakončení pražského majálesu. Mám pocit, že hrála Vltava, potom my – Honánek Shows His Boys – a na závěr Mig 21. Takže úspěchy byly! Ale dneska už nehrajou, leda doma dětem.

Měl jste i autorské ambice?

Já jsem potom hrál ještě v docela nadějně a originální kapele Milo, která doteď občas vystoupí, ale pokud vím, tak jenom kamarádům na svatbách. Byl tam výborný zpěvák, na kytaru Petr Šabach junior. Ale nikdy neměli ambice nějak uspět. A hraji podle mě tak dvě nebo tři písničky, kde jsem poskládal základní harmonii. Je to zajímavý pocit vidět je hrát něco, co jsem de facto složil.

Jakou hudbu si pustíte, když si chcete odpočinout? Nebo vůbec nic?

→

Teď mám skoro tříletou dceru, takže když jsem se díval na Spotify, co jsou moje, nebo spíše její nejhranější písničky, je to zajímavý mix. Na prvním místě je Passenger od Iggyho Popa, na druhém Jožin z bažin, na třetím Walk on the Wild Side od Lou Reeda, na čtvrtém Babet

Ale jsem pyšný na jeden moment. Odstartovat nový festival je fakt těžké, ale Iggy Pop nám na to řekl: „New festival in Prague? Why not!“ Takže šel na pankáče do akce, o které předem nic nevěděl. To byla opravdu radost.

Foto: archiv Davida Gaydečky

šla do světa a na pátém The Dead South a písnička In Hell I'll Be In Good Company. Ale musím říct, že jak to tak mám naposlouchané, tak Jožin a Passenger, kdyby měli trochu upravenou aranž, k sobě skvěle ladí. Je to takový kolovrátek, odrhovačka... a punk je vlastně i ten Jožin.

Byl některý z interpretů, které jste na Metronome dovezli, váš osobní splněný sen?

Já stál o tolik kapel! Pak zas člověka mrzí, že Toma Waitse přivezl někdo jiný. Nebo že nějaký muzikant už nežije.

Každý rok se mluví – v širším centru metropole logicky – o rušení nejen nočního klidu, policejní hodině v deset večer a podobně. Jak to řešíte?

Akce ve městě, ale koneckonců i provoz města člověka vždýcky nějak zasahují. A je jedno, jestli je to doprava, stavby nebo kultura. Je potřeba se rozmyslet, jestli chci bydlet ve městě, nebo na venkově. A pokud chci absolutní klid, tak město není správná volba. Čímž neříkám, že se hluk nemá řešit.

My jsme najali firmu Aveton, odborníky na akustiku, kteří standardně pracují

pro různé dálniční stavby a železniční koridory a řeší i šíření zvuku či hluku ve veřejném prostoru. Přišli jsme za nimi s požadavkem, že chceme snížit dopad festivalu na městskou zástavbu, a myslili jsme si, že se zasmějí a řeknou, ať to buď nepořádáme, nebo ztlumíme. Jenže je to zaujalo a udělali nám opravdu kvalitní mapy, kde máme různá ohniska šíření hluku z Výstaviště ve všech frekvencích i decibelových úrovních. Takže víme, co to dělá v celých Holešovicích až po Bubeneč. Takže i hlučný festival se dá optimalizovat tak, že zasáhne co nejméně lidí. Neříkám, že to je stoprocentní, ale pomohlo to.

Jak to bude dál s festivalem Michala Prokopa Krásný ztráty Live? Ten loni našel ve Všetvicích podle mě skvělé místo.

Foto: archiv Davida Gaydečky

Letos v srpnu by se měl uskutečnit čtvrtý ročník a myslím, že tam se to bude lámat, a teď si opravdu nejsem jistý, jestli bude. Ale doufám, že to úplně nepadne. Rozhodovat se budeme brzy, v průběhu června.

Bez ohledu na koronavirus, jaký je podle vás obecně stav české hudební scény?

V něčem je tuzemská scéna skvělá a obrovsky nadějná. Jsou tu skvělí muzikanti, mají skvělé nápady, vznikají originální projekty, které ve světě nemají konkurenci. To všechno je strašně dobře nastartované. A teď, kdyby celá scéna byla jeden člověk, který stojí před zásadním krokem, se rozhoduje, jestli bude dál fungovat lokálně a za hranicemi bude něco, čeho se trochu bojí, je to nákladné a nechce riskovat, anebo se do toho ty

kapely opřou, ono to dá hodně práce. Ale myslím, že evropský trh je na to připravený a bude na naše muzikanty i zvědavý.

Takže i z Česka může vzejít dost mezinárodně úspěšných projektů. Třeba Mydy jsou toho takovým slibným příkladem. Pracovitost Vaška Havelky z Please The Trees je dlouhodobě inspirativní.

A kdybych si trochu rýpl, tak mi přijde, že česká scéna je málo sebevědomá. A to sebevědomí znamená, že zavolám kámošovi do Londýna, že tam chci hrát. Nějak se tam dostaneme, v nejhorším se složíme nebo požádáme agenturu SoundCzech, ale odehrajeme to. A za tři měsíce to zopakujeme. Tak jako se začínalo hrát v Praze, Brně, Olomouci, Ostravě... Taky se to muselo nejprve risknout a odpracovat.

Takhle řečeno to zní docela jednoduše. Ale bude to tak snadné?

Mluvil jsem v Londýně s promotéry a agenty, kteří zastupují největší hvězdy. Něco tuší, znají od nás třeba jedno jméno a většinou zazní: „Britský trh na to čeká a přijme to. A čeština? Žádný problém. Pro nás to bude exotické a budeme to milovat.“ Konkrétně dlouholetý agent Boba Dylana mi říkal: „Podívejte se na Manua Chaoa. Myslíte si, že Angličani rozumí, o čem on tam zpívá? Úbec. Ale milují to!“

Odstartovat nový festival je fakt těžké, ale Iggy Pop nám na to řekl: „New festival in Prague? Why not!“ Takže šel na pankáče do akce, o které předem nic nevěděl. To byla opravdu radost.

No tak dobře. Ale potom do toho musí jít kapely jako Čechomor. Prostě něco specificky „našeho“.

Tak. Funky kapela, kterou má každé město v Evropě, nemá za jeho branami šanci. Ale někdo jako Midí Lidi, zmíněný Čechomor nebo třeba Zrní, kdo přijde s konceptem, který ve světě nemají, a dá do toho vše, má šanci. ☒